

15. Láska je pes

Byl jsem rád, že nejsem zamilovaný, že nejsem na světě rád. Líbí se mi být vždycky v opozici. Zamilovaní lidé se často stávají neurotickými, nebezpečnými. Ztrácejí nadhled. Svůj smysl pro humor. Bývají nervózní, psychopatičtí, nudní. Stávají se z nich dokonce vrahové.

Charles Bukowski, *Ženy* (1978)

Zastrkával jsem cípy prostěradla pod matraci příborovou lžící. Přesto jsem se každé ráno budil na holé matraci s prostěradlem srolovaným mezi nohama. Vchodové dveře se otvíraly přímo proti dveřím do koupelny, takže když jste vyběhli ze záchodu s přílišným entusiasmem, mohli jste právě příchozímu spolubydlícímu vyrazit zuby. Občas nebyl dostatečný tlak vody, takže se nedalo sprchovat a splachovat a taky lednička vydávala v noci dost transcendentální zvuky. Ale až na tyhle drobnosti to byla pěkná kolej. A když jsem postavil na stůl rámeček s Agátiinou fotkou, byla to rázem nejhezčí kolej v Olomouci.

„Zamilovala se do tebe lesba?“ položil jsem zpátky na talíř vidličku s hranolkem.

„Jo,“ zakývala Vlasta rozmrzele hlavou, „jenže ona je divná. Při imatrikulaci si jen tak pro sebe překládala českou hymnu do znakový řeči.“

„No a?“ usrl jsem z kofoly a přemýšlel, jak se asi rukama řekne „bory šumí po skalinách“.

„Pořád se směje a já nevím čemu,“ pokrčila bezradně rameny.

„Třeba jsi vtipná,“ zápasil jsem s pytlíkem s tatarkou. Třetina tatarské omáčky z toho sáčku nikdy nejde vymáčknout. Kdybychom poslali „prázdné“ pytlíky od tatarky do Afriky, uživíme několik vesnic.

„Tak jsem ji odmítla,“ pozřela Vlasta smutně knedlík. „Bylo to takový blbý.“

„No jo. Ale... kdybys ji neodmítla, to by bylo blbější...“ otevřel jsem diplomátku a vyšťrchal rozvrh. Za čtvrt hodiny mám přednášku z Profesní etikety a image. „Z toho se dostane. Mě už taky několikrát odmítly.“ Vlastně... jen jedna ne. „A kdybych se vyznával stejnýmu pohlaví, tím spíš bych to čekal.“

Vlasta zamyšleně hleděla střídavě na mě, střídavě do nedojedené hrachové polévky. Vstali jsme a odnesli tácy na posuvný pás.

Venku už se pomalu hlásil o slovo podzim, který dnes kalendářně začínal. Bylo sychravo a trochu foukalo. Nasadil jsem si rukavice. Každá měla jinou barvu.

„Nový prostor! Nové číslo! Poslední výtisk!“ volal zarostlý houmles kolportér ve žlutém kulichu. „Tentokrát na téma: Láska hory přenáší!“ Vytrčil paži s časopisem směrem ke mně: „Pro mladé je sex! Pro staré je pohřeb!“

„Ne, děkuju,“ pousmál jsem se a svižným krokem pokračoval na katedru žurnalistiky.

„Kromě kinetiky, mimiky a proxemiky by měl novinář ve společenském styku zvládat také haptiku,“ vykládala PhDr. Honcová, zatímco jsem se šťoural verzatilkou za nehty. „Haptika zahrnuje veškeré doteky. Dělíme je do pěti kategorií: lékařské, společenské, přátelské,

láskyplné a erotické.“ PhDr. umístila na meotar nákrasy správného a nevhodného podávání ruky a já dumal, do jaké kategorie zařadit to, jak mi tenkrát Agáta strčila jazyk do ucha. Nakonec jsem rezignoval a vymyslel pro Agátu dodatečnou skupinu doteků pohádkových.

„Dřív to byl docela děvkař. Teď se polepšil, protože je zamilovanej, ale zase pořád brečí,“ vyprávěla mi zbrusu nová spolužačka Linda o svém milém, když jsme se vraceli na kolej. Linda byla fanyнка do sci-fi a měla hrozně moc vlasů. „Mám tu jeho fotku.“

Podíval jsem se na snímek. Chlapec vypadal trochu jako opice. Jen chlupatější.

„Fakt. Furt žálí a brečí,“ žalovala.

„Je citlivý,“ zastal jsem se ho. Netušil jsem, že jsou orangutani tak citliví. „Asi tě má rád.“

„To není sám,“ povzdechla si, „za poslední dva týdny už se se mnou přestali bavit dva kamarádi, protože jsem s nima nechtěla začít chodit.“

Proboha, jak tohle může někoho trápit? To je můj sen! „To by tě mělo těšit.“

„Mě to štvě,“ utrousila zkroušeně a schovala lidoopa zpátky do peněženky.

V poštovní přihrádce označené písmenem „CH“ jsem našel pohled od Radima. Na obrázku byl voják ležící na břicho v zákopu, z něhož trčí do vzduchu dvě ženské nohy v punčocháčích. Radim se dostal na vojenskou akademii a po rozchodu s Vlastou, se kterou teď tvrdíme tady, se opět začal sexuálně realizovat. Naposledy to byla nějaká důstojnice v uhelném skladu. I takhle se to dá dělat.

Otevřel jsem dveře do kolejní buňky a prodral se horou pytlů na odpadky k mému pokoji. Všem je jasné, že kdo první vynese koš, bude ho vynášet do konce studia, takže dokud tomu nejslabšímu nerupnou nervy, topíme se tu v pet lahvích a v kelímcích od jogurtů. Stejně je to i s doplňováním toaletního papíru.

Probrodil jsem se ke stolu s Agátinou fotkou. Seděla na gauči, na sobě měla jen šustáky, podprsenku a vyzývavý kukuč. Veškeré štěstí jsem nechal 299 kilometrů na severozápad odtud. Aby toho nebylo málo, nevzdalovali jsme se jen emočně, ale už i distančně. Koukal jsem z okna na šedivou Olomouc horizontálně prošpikovanou žaluziemi a promítal si poslední měsíc ve snaze zjistit, co se to s námi vlastně děje.

Mobil pípnul. SMSka. „Vojto, ja jsem ted v priserny situaci. Neco se tu stalo a ja to vazne nechci resit pres zpravy. Jenze jak to mam udelat, kdyz nechci byt smshrdina. Agata“

Bodlo mě v pravé plíci. Stiskl jsem „Volat“.

„Copak?“ vyrazil jsem naléhavě.

Zaslechl jsem sklíčený, 299 kilometrů vzdálený dívčí hlas: „Ahoj.“

„Co se děje?“ polkl jsem.

„Počkej,“ řekla tiše, „já ti zavolám. Ty to máš drahý.“

Zavěsili jsme. Mě to stojí 6,60 za minutu po celý den. Agáta má večer volání levnější.

„Ahoj,“ zopakovala snad ještě tišeji.

„Ahoj,“ srdce mi tlačilo na ohryzek, „co se děje?“

„Ty asi víš,“ zašeptala. A já věděl. Věděl jsem, že se mi moje láska už několik týdnů pomalu rozpadá před očima jako Michael Jackson.

„Už to nemůžu dál snášet. A... nechci tě držet v marný naději...“ pomalu přecházela do vzlyků.

Nadechl jsem se a zvlhly mi oči.

„Prosím tě, nebuď smutnej,“ rozplakala se.

„Nebudu,“ lhal jsem.

„Mně je to tak líto,“ brečela.

Byl to ten nejbolestivější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Poslouchal jsem, jak moje dívka pláče ve zvýhodněném tarifu.

„Mně taky,“ začal se mi rozmazávat výhled.

„Tenhle hovor asi nemá cenu protahovat,“ popotáhla nosem.

„Ne.“

Zavěsil jsem, přešel k oknu a zavřel oči. Začínalo pršet.

Co teď? Neměl bych vzít rámeček a mrštit s ním o zeď, abych se na moment mohl cítit jako hrdina laciného paperbackového románu? Jenže pak bych musel zamést střepy. Navíc ten rámeček mi koupila máma, ani ne před týdnem. Otočil jsem ho aspoň Agátou dolů, abych se nerozbrečel. Nezabralo to.

Ráno jsem se probudil s prostěradlem srolovaným mezi nohama.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)